

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Výukový materiál k předmětu:

AEB_34 Právní rámec záchranného archeologického výzkumu

- součást klíčové aktivity „3D Teoretická příprava, základy právního prostředí, managementu a realizace záchranného archeologického výzkumu“ projektu OP VK „Inovace výuky archeologie a muzeologie pro praxi v kontextu mezioborové a mezinárodní spolupráce“ reg. č.

CZ.1.07/2.2.00/28.0230, č. MI: 07.41.55

Nepředvídané nálezy a postup příslušných orgánů podle § 176 stavebního zákona

(Pozn.: Není-li u odkazu na právní předpis uvedeno jinak, jde o zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči ve znění pozdějších předpisů)

(1) Dojde-li při postupu podle tohoto zákona nebo v souvislosti s tím k nepředvídaným nálezům kulturně cenných předmětů, detailů stavby nebo chráněných částí přírody anebo k archeologickým nálezům, je stavebník povinen neprodleně oznámit nález stavebnímu úřadu a orgánu státní památkové péče nebo orgánu ochrany přírody a zároveň učinit opatření nezbytná k tomu, aby nález nebyl poškozen nebo zničen, a práce v místě nálezu přerušit. Tuto povinnost může stavebník přenést smlouvou na stavebního podnikatele nebo na osobu zabezpečující přípravu stavby či provádějící jiné práce podle tohoto zákona. Stavební úřad v dohodě s příslušným dotčeným orgánem stanoví podmínky k zabezpečení zájmů státní památkové péče a ochrany přírody a krajiny, popřípadě rozhodne o přerušení prací.

(2) Hrozí-li nebezpečí z prodlení a nepostačují podmínky stanovené stavebním úřadem podle odstavce 1, může orgán státní památkové péče nebo orgán ochrany přírody do 5 pracovních dnů od oznámení nálezu stanovit opatření k ochraně nálezu a rozhodnout o přerušení prací. V takovém případě může stavebník v pracích pokračovat až na základě písemného souhlasu orgánu, který rozhodl o přerušení prací. Kopie rozhodnutí a souhlasu se zasílá příslušnému stavebnímu úřadu.

(3) Na základě oznámení nálezu podle odstavce 2 může stavební úřad po dohodě s orgánem státní památkové péče nebo orgánem ochrany přírody vydané stavební povolení ve veřejném zájmu změnit.

(4) Ministerstvo kultury může na návrh orgánu státní památkové péče nebo Archeologického ústavu Akademie věd České republiky rozhodnout, že se jedná o nález mimořádného významu, a z vlastního podnětu jej prohlásí za kulturní památku (32). Kopie rozhodnutí se zasílá příslušnému stavebnímu úřadu.

(5) Na základě rozhodnutí podle odstavce 4 může stavební úřad po dohodě s Ministerstvem kultury vydané stavební povolení ve veřejném zájmu změnit nebo zrušit.

(6) Stavebník může uplatnit nárok na náhradu nákladů, které mu vznikly v

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

důsledku postupu podle odstavců 2 a 3, u orgánu státní památkové péče nebo orgánu ochrany přírody, anebo v důsledku postupu podle odstavce 5 u Ministerstva kultury, a to ve lhůtě 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, na jehož základě mu tyto náklady vznikly; jinak nárok na jejich náhradu zaniká.

K § 176 stav. zák.: Úprava této pro praxi významné problematiky je značně nesystematická a v důsledku převzetí části dosavadní úpravy (ust. § 127 dosav. stav. zák.) rozporná. V souvislosti s ust. § 23 odst. 6 je třeba zdůraznit, že u archeologických nálezů může dojít k situaci, kdy bude obtížné striktně vymezit hranici mezi případy, kdy jsou nalezeny v rámci archeologického výzkumu ve smyslu části třetí zákona, a kdy se tak stalo za okolností, které předpokládá ust. § 176 stav. zák. V úvahu totiž přichází nikoli výjimečná situace, kdy v rámci probíhajícího záchranného archeologického výzkumu dojde k nálezů takového významu, že jeho zachování není možné bez změny záměru stavebníka a tedy bude na místě postup, stanovený ust. § 176 cit. zák. V případě archeologických nálezů by teoreticky uplatnění tohoto mechanismu v praxi mělo být za předpokladu důsledného využívání údajů Státního archeologického seznamu velmi vzácné, neboť v případě, že předmětná nemovitost, na níž při postupu podle stav. zák. by došlo k nálezů, bude podle klasifikace Státního archeologického seznamu územím s archeologickými nálezů kategorie I - III, nelze takový nález považovat za nepředvídaný. Na stavebníka v takovém případě by dopadala ohlašovací povinnost před zahájením prací podle ust. § 22 odst. 1. Naproti tomu v případě nepočtených území s archeologickými nálezů IV, je výskyt nepředvídaného nálezů velice nepravděpodobný (srov. komentář k části třetí, ust. § 21 až 23).

K odst. 1: Ust. § 176 stav. zák. upravuje postup pro případ neočekávaného nálezů kulturně cenných předmětů, detailů stavby nebo chráněných částí přírody anebo archeologických nálezů. Stavební úřad je zmocněn v takovém případě stanovit v dohodě s příslušným dotčeným orgánem podmínky k zabezpečení zájmů státní památkové péče a ochrany přírody a krajiny, popřípadě rozhodnout o přerušení prací. Místo nálezů se podle stav. zák. neomezuje na nemovitosti, na nichž uplatňuje svůj zájem státní památková péče, znamená to tedy, že k takovému nálezů může dojít na jakékoli nemovitosti (a jakkoli to je málo pravděpodobné, teoreticky může k nálezů dojít i na stavbě, která není nemovitostí, tj. není spojena se zemí pevným základem - srov. komentář k ust. § 2). Stav. zák. definici těchto tří kategorií neočekávaných nálezů neobsahuje, ačkoli má pro účely tohoto ustanovení zásadní význam. Nejširší a nejvíce problematickou kategorií jsou zajisté „kulturně cenné předměty“, které mohou být různé povahy a nemusí jít o pouze věci, které jsou předmětem zájmu státní památkové péče ve smyslu ust. § 2, např. archiválie, jiné kulturně cenné písemnosti, díla soudobé výtvarného umění, hudební nástroje, různé artefakty užitého umění apod. Různé kategorie předmětů kulturní hodnoty uvádí zák. č. 71/1994 Sb., o prodeji a vývozu předmětů kulturní hodnoty, ale ani tento taxativní výčet nelze ze zde sledovaného hlediska považovat za vyčerpávající. Pojem „kulturně cenné detaily stavby“ je sice poněkud užší oproti předchozímu, nicméně i jeho interpretace může činit vážné problémy. Za kulturně cenné detaily stavby totiž nelze považovat např. jen tradičně vnímané prvky jako architektonické články, nástěnné malby, úseky dlažeb, apod., ale i zcela jiné detaily, vykazující vypovídací hodnotu jako hmotný historický pramen. Může tak jít o např. pozůstatky historických omítek, zbytky dřevohlinitých konstrukcí, otisky (negativy) zaniklých konstrukcí, pozůstatky historické střešní krytiny apod. Archeologické nálezů jsou definovány v ust. § 23 odst. 1

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

(srov. komentář k cit. ust.). Orgán státní památkové péče je tak i případech, kdy jde o věci, které zjevně s problematikou státní památkové péče nesouvisí, příslušný k postupu podle ust. § 176 odst. 1 a 2 stav. zák. Podle ust. § 28 odst. 2 písm. d) je krajský úřad dotčeným orgánem k zabezpečení nepředvídaných nálezů kulturně cenných předmětů, detailů stavby nebo archeologických nálezů, k nimž došlo při řízení nebo postupu podle stav. zák., nejde-li o nálezy učiněné při přípravě nebo provádění obnovy kulturní památky nebo při přípravě nebo provádění prací v území, na němž uplatňuje svůj zájem státní památková péče. Z této negativně vymezené působnosti lze dovodit, že dotčeným orgánem k zabezpečení nepředvídaných nálezů kulturně cenných předmětů, detailů stavby nebo archeologických nálezů, k nimž došlo při přípravě nebo provádění obnovy kulturní památky (postupu podle ust. § 14 odst. 1) je příslušný úřad obce s rozšířenou působností podle ust. § 29 odst. 2 písm. e). V případech takovýchto nálezů při přípravě či provádění prací v území, na němž uplatňuje svůj zájem státní památková péče (tedy postupu podle ust. § 14 odst. 2), je rovněž příslušný úřad obce s rozšířenou působností podle ust. § 29 odst. 2 písm. e).

V případě nálezu, k němuž by došlo při přípravě či provádění prací na národní kulturní památce, bude příslušný krajský úřad podle ust. § 28 odst. 2 písm. a). Vzhledem k tomu, že negativně vymezená působnost se v případě kulturních památek omezuje explicitně na přípravu nebo provádění jejich obnovy, je zřejmé, že v případě nepředvídaného nálezu při přípravě a provádění prací na kulturní památce, aniž by šlo o její obnovu podle ust. § 14 odst. 1, zůstává příslušným orgánem krajský úřad. Krajský úřad tedy je příslušným orgánem podle ust. § 28 odst. 2 písm. d) v případě národních kulturních památek, neočekávaných nálezů při přípravě a realizaci prací, uložených úřadem obce s rozšířenou působností podle ust. § 10 na kulturních památkách, dále při přípravě a realizaci prací, uložených stavebním úřadem na kulturní památce (např. podle ust. § 137 stav. zák.) a při nepředvídaných nálezech na území, kde neuplatňuje svůj zájem státní památková péče.

V případě prací, uložených stavebním úřadem je však obecně dotčeným orgánem státní památkové péče, příslušným k vydání závazného stanoviska pro účely řízení vedeného stavebním úřadem, úřad obce s rozšířenou působností podle ust. § 29 odst. 2 písm. e), resp. speciálního ustanovení v ust. § 11 odst. 3. Tato skutečnost však nic nemění na příslušnosti krajského úřadu při postupu podle ust. § 28 odst. 2 písm. d), které je zvláštní právní úpravou oproti obecné, jak bylo výše uvedeno. Vyvstává otázka, zda takto po stránce věcné takto heterogenním způsobem vymezená působnost orgánů státní památkové péče byla záměrem zákonodárce, či zda jde spíše o legislativně technické pochybení. Na stavebníka dopadají v případě takového nálezu ze zákona celkem tři různé povinnosti – přerušit práce, učinit opatření k záchraně nálezu a oznámit, že k němu došlo. Přerušování prací v místě nálezu má účinky dílčího či úplného pozastavení účinnosti stavebního povolení, případně jiného titulu k provádění stavby. Jde o preventivní opatření, aby v případě, potvrdí-li se charakter nálezu, nedošlo k jeho nevratnému poškození. Jakkoli tak zákon výslovně nestanoví, je z účelu tohoto ustanovení zřejmé, že by měly zůstat patrně též nálezové okolnosti (např. je-li zjištěna přítomnost nálezu v terénu či zdivu, tak zabezpečit, aby nedošlo k jeho neodbornému vyjmutí, kterým byt snížena vypovídací hodnota celé nálezové situace). Další povinností, která však dopadá na zhotovitele stavby, je zápis o učiněném nálezu a z něho vyplývajícím přerušování prací do stavebního deníku, jak stanoví příloha č. 5 vyhl. č. 499/2006 Sb., B.1. písm. y). Po těchto preventivních opatřeních, která jsou povinností stavebníka ze zákona, je na příslušných

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

orgánech, aby stanovily další postup. Je sotva myslitelné, že by se tak mohlo stát bez ohledání na místě samém, a to pokud možno co nejdříve. Je možné, že po ohledání dojdou stavební úřad a orgán státní památkové péče k závěru, že o nález ve smyslu tohoto ustanovení nejde, tedy že šlo vlastně o omyl. I v takovém případě je žádoucí, aby byl tento závěr zapsán do stavebního deníku, neboť je nezbytné, aby bylo zaznamenáno, jak příslušné orgány situaci na místě vyhodnotily, a že je tedy možné v pracích pokračovat. Zároveň je ovšem nezbytné sepsat protokol ve smyslu ust. § 18 spr. ř., přičemž lze doporučit jeho doplnění obrazovým záznamem. Tyto doklady mohou být významné též pro případ možného chybného posouzení nálezu a zejména případnou kontrolu činnosti příslušných orgánů. Pokud je na místě zjištěno, že skutečně jde o nález ve smyslu tohoto ustanovení, přicházejí v úvahu dvě základní alternativy dalšího postupu:

- V prvním případě stavební úřad po dohodě s orgánem státní památkové péče stanoví podmínky k zabezpečení zájmů státní památkové péče, a to opět formou zápisu do stavebního deníku s tím, že práce mohou dále pokračovat. Zákon nestaví formu ani náležitosti dohody, vzhledem k povaze věci lze soudit, že postačí dohoda v protokolu, jakož i okolnost, že zápis do stavebního deníku stvrdí zástupci obou orgánů svými podpisy. Lze tedy soudit, že toto ustanovení představuje zvláštní úpravu vůči ust. § 4 odst. 2 stav. zák. Tento zápis není rozhodnutím v materiálním slova smyslu, neboť nezakládá práva a povinnosti, pouze osvědčuje, že stavební povolení je možné dále konzumovat za stanovených podmínek. Kromě stížnosti podle ust. § 175 spr. ř. proti tomuto zápisu nelze uplatnit žádné opravné prostředky.
- Ve druhém případě, je-li to pro zabezpečení zájmů státní památkové péče nezbytné, je stavební úřad kromě stanovení podmínek zmocněn rozhodnout o přerušení prací, ačkoli tato povinnost stavebníkovi vyplynula ze zákona, jak stanoví věta první tohoto ustanovení. Lze soudit, že se tedy rozhodnutí stavebního úřadu uplatní pouze tehdy, nedošlo-li k přerušení prací v potřebném rozsahu.

Jakkoli by to z povahy věci bylo žádoucí, zákon neumožňuje rozhodnout o přerušení prací ústně na místě ve smyslu ust. § 67 odst. 3 spr. ř. Stavební úřad rozhodne o přerušení prací neprodleně s ohledem na lhůtu stanovenou v odst. 2. Stav. zák. nestanoví formu ani náležitosti tohoto rozhodnutí. Podle obecné právní úpravy by jeho vydání tedy nemělo být prvním úkonem v řízení. Dojdou-li příslušné orgány v rámci ohledání k závěru, že je zapotřebí rozhodnout o přerušení prací, oznámil by stavební úřad zahájení řízení ústním prohlášením podle ust. § 46 odst. 1 spr. ř., které se zaznamená do protokolu. K rozhodnutí postačí dohoda s orgánem státní památkové péče, tak jako v předchozím případě, není tedy nezbytné vydání jeho závazného stanoviska, nejde-li o práce na stavbě, na níž se vztahuje památková ochrana, neboť pak by mělo být postupováno v souladu s ust. § 11 odst. 3, jakkoli zdržení vzniklé v důsledku pořízování závazného stanoviska orgánu státní památkové péče není v souladu s účelem tohoto postupu. Nepřítomné účastníky je nezbytné bez odkladu o zahájení řízení uvědomit v souladu s ust. § 47 spr. ř. Účastníkem řízení je stavebník, a to i tehdy, přenesl-li povinnosti podle odst. 1, věty druhé stav. zák. předem smluvně na stavebního podnikatele, dále vlastník stavby či pozemku, pokud není totožný se stavebníkem. Dalším účastníkem řízení může být vlastník sousední nemovitosti, které se nález nebo nálezová situace dotýká. Vzhledem k deklaratorní povaze rozhodnutí o přerušení prací tedy lze soudit, že ačkoli k tomu stav. zák. explicitně nezmocňuje, je možné a účelné vydat takovéto rozhodnutí jako první úkon v řízení, a to bez předchozího závazného stanoviska orgánu státní památkové péče, neboť obsah takového rozhodnutí je totožný s povinností

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

stavebníka, založenou ze zákona a zájmy státní památkové péče takovým postupem ohroženy být nemohou. U tohoto rozhodnutí je vhodné vyloučit odkladný účinek podle ust. § 68 odst. 6 spr. ř. Nedošlo-li ovšem k přerušení prací ze zákona, stavební úřad zároveň zahájí sankční řízení podle ust. § 178 odst. 3 písm. f), resp. § 180 odst. 3 písm. f) stav. zák. s možností uložení pokuty až do výše 1 000 000 Kč.

K odst. 2: Hrozící nebezpečí z prodlení se netýká možného zdržení stavebních prací, neboť toto ustanovení je určeno k zabezpečení potřebné ochrany nálezu a z tohoto hlediska je třeba také toto nebezpečí z prodlení vykládat jako riziko jeho poškození či znehodnocení. Zdržení stavebních prací jakožto případnou újmu stavebníka v této souvislosti řeší odst. 6. V řadě případů nemusí jít o fyzické zachování nálezu, resp. nálezové situace a postačí, bude-li nálezová situace řádně odborně dokumentována, zvláště činilo-li by její zachování či zakonzervování potíže, či by bylo fyzicky obtížně proveditelné. Typickým příkladem je zjištění cenných detailů stavby, např. druhotně použitých architektonických článků, či jejich fragmentů, zjištěných v lici zdiva po odstranění omítek. V takovém případě je zřejmé, že obvykle nebudou vyjímány ze zdiva, ale odborně zdokumentovány a líc zdiva pak může být překryt novou omítkou. Nepostačuje-li pro zajištění zájmů státní památkové péče postup stavebního úřadu podle odst. 1 (ačkoli se tak stalo v dohodě s orgánem státní památkové péče), toto ustanovení zmocňuje v tomto ustanovení orgán státní památkové péče, aby postupoval samostatně. Z poslední věty tohoto ustanovení lze dovodit, že stavební úřad nebude v tomto řízení dotčeným orgánem, pouze se mu rozhodnutí doručuje. Orgán státní památkové péče není při vydávání tohoto rozhodnutí vázán souhlasem nebo stanoviskem stavebního úřadu, nicméně je žádoucí, aby stavebnímu úřadu byl jeho postup znám, což je v souladu s požadavkem obsaženým v ust. § 8 odst. 2 spr. ř. Orgán státní památkové péče je zmocněn do pěti dnů stanovit opatření k ochraně nálezu a rozhodnout o přerušení prací. Nejde však o opakované rozhodnutí v téže věci, neboť je zřejmé, že skutkový stav při jeho rozhodování podle tohoto ustanovení je odlišný od situace předpokládané v odst. 1. Půjde tedy o případ, kdy stavební úřad sice stanovil podmínky podle odst. 1, avšak neshledal nezbytným rozhodnout o přerušení prací. Pokud se tato opatření ukázala jako nedostatečná, je příslušný orgán státní památkové péče, aby do 5 pracovních dnů od oznámení nálezu stanovil opatření k ochraně nálezu a rozhodl o přerušení prací. S ohledem na účel ustanovení, kterým je ochrana nálezu, nelze 5 ti denní lhůtu považovat za prekluzivní, ale za pořádkovou. Je-li rozhodnuto o přerušení prací, může stavebník v pracích pokračovat až na základě písemného souhlasu orgánu, který rozhodl o jejich přerušení. Tento postup lze zřejmě vztáhnout i na případ, kdy o přerušení prací rozhodl stavební úřad podle odst. 1. Účastenství v řízení podle odst. 2 je analogické účastenství v řízení vedeném stavebním úřadem podle odst. 1.

Po formální stránce souhlas postačí uvést do protokolu a zapsat do stavebního deníku analogicky s postupem podle odst. 1. Kopie rozhodnutí a souhlasu vydaného orgánem státní památkové péče se zasílá příslušnému stavebnímu úřadu.

K odst. 3: Toto ustanovení zmocňuje stavební úřad na základě oznámení podle odst. 2 po dohodě s orgánem státní památkové péče stavební povolení změnit. Z obsahu obou předchozích ustanovení je zřejmé, že odkaz na odst. 2 je nevhodný, neboť oznámení nálezu upravuje odst. 1, na který mělo být odkázáno. Řízení, v němž stavební úřad rozhodne o změně stavebního povolení bude vedeno ve veřejném zájmu z moci úřední. Orgán státní památkové péče bude dotčeným orgánem, dohoda bude mít formu závazného stanoviska podle ust. § 11

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

odst. 3, protože to nebude vydáváno v návrhovém řízení jako je tomu v případě závazných stanovisek podle ust. § 14 odst. 1, 2. Vyžaduje-li změna stavebního povolení změnu projektové dokumentace, je na místě ji řešit cestou mezitímního rozhodnutí podle ust. 148 spr. ř., jímž budou závazně určeny její nezbytné změny, které bude třeba provést, přičemž musí být stanovena přiměřená lhůta k předložení takto upravené projektové dokumentace, resp. té její části, které se změna týká. K provedeným změnám v projektové dokumentaci musí být vyžádáno závazné stanovisko podle ust. § 14 odst. 1 a 2 pouze tehdy, půjde-li o práce na území, na němž uplatňuje svůj zájem státní památková péče. Není-li tomu tak, postačí závazné stanovisko podle ust. § 11 odst. 3 (k příslušnosti orgánů státní památkové péče srov. komentář k odst. 1). Z účelu tohoto ustanovení vyplývá, že obdobně by mělo být postupováno, je-li stavební činnost prováděna na základě jiného právního titulu, např. ohlášení. V takovém případě by stavebník zřejmě dokončení prací musel ohlásit znovu a za tím účelem si vyžádat závazné stanovisko orgánu státní památkové péče, které by zohlednilo nové skutečnosti.

K odst. 4: Podle tohoto ustanovení může ministerstvo kultury na návrh orgánu státní památkové péče nebo archeologického ústavu Akademie věd ČR rozhodnout, že jde o nález mimořádného významu, a z vlastního podnětu jej prohlásit za kulturní památku. Toto ustanovení je nepřímou novelou ust. § 3 odst. 1, podle něhož ministerstvo kultury prohlašuje archeologické nálezy za kulturní památky na návrh Akademie věd ČR. Na rozdíl od obecného postupu prohlašování věcí za kulturní památky podle ust. § 3 je zde situace složitější, neboť ministerstvo kultury nejprve vede podle tohoto ustanovení řízení na návrh orgánu státní památkové péče nebo archeologického ústavu Akademie věd ČR o tom, zda jde o nález mimořádného významu, a v odůvodněném případě jej z vlastního podnětu prohlásí za kulturní památku. U rozhodnutí o významu nálezu nepostačí pouze pouhé konstatování jeho významu, ale z rozhodnutí musí být jednoznačně zřejmé, z čeho nález sestává a kde se přesně nachází (nestačí pouhá lokalizace podle parcelního čísla pozemku či popisného čísla budovy), jakož i charakter opatření, která jsou nezbytná k jeho ochraně. Na toto řízení se podle ust. § 192 stav. zák. vztahuje obecná procesní úprava, přičemž stav. zák. neupravuje účastenství v tomto řízení. Účastníkem tedy kromě navrhovatele bude především vlastník nálezu. V případě nemovitého nálezu bude zpravidla účastníkem vlastník pozemku, v případě movitého archeologického nálezu pak kraj podle ust. § 23a odst. 1. Dotčena mohou být ovšem též práva stavebníka, tudíž lze mít za to, že též stavebník by měl být účastníkem řízení. Z dikce tohoto ustanovení lze dovodit, že jde o dvě různá řízení, s ohledem na ust. § 140 spr. ř. o těchto otázkách může být vedeno společné řízení, což je z hlediska procesní ekonomie žádoucí. K nepředvídanému nálezu ovšem může dojít i na nemovitosti, která již je kulturní památkou. V takovém případě ministerstvo kultury rozhodne pouze o významu nálezu, je-li nezbytné stavební povolení změnit nebo zrušit podle odst. 5.

K odst. 5: Na základě rozhodnutí podle odst. 4 může stavební úřad po dohodě s ministerstvem kultury vydané stavební povolení ve veřejném zájmu zrušit nebo změnit. Institut dohody obecného stavebního úřadu s ústředním orgánem státní správy je nevhodný především vzhledem k vzájemnému postavení obou subjektů. Z logiky věci vyplývá, že stavební úřad by měl ve své působnosti ve veřejném zájmu zajistit, aby byly splněny požadavky, vyjádřené rozhodnutím ministerstva kultury podle odst. 4. Stav. zák. blíže neupravuje obsah dohody, je ovšem zřejmé, že oba orgány jsou předchozím rozhodnutím

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

ministerstva kultury vázány a v rámci této dohody nemohou jeho obsah následně měnit, neboť to je výhradně v působnosti ministra kultury v rámci případného rozhodování o opravných prostředcích. Stavební úřad poté nařídí odstranění takové stavby podle ust. § 129 odst. 1 písm. c) stav. zák.

K odst. 6: Stavebník může uplatnit nárok na náhradu nákladů, které mu vznikly v důsledku postupu podle odst. 2 a 3 u orgánu státní památkové péče, nebo v důsledku postupu podle odst. 5 u ministerstva kultury, a to ve lhůtě do 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, na jehož základě mu tyto náklady vznikly, jinak nárok na jejich náhradu zaniká. Lhůta je prekluzivní a jejím uplynutím možnost uplatnění nároku zaniká. Probíhal-li postup podle odst. 2, 4 a 5, je vhodné, aby stavebník uplatnil včas nárok na náhradu nákladů vzniklých v důsledku postupu podle odst. 2 a nevyčkával rozhodnutí podle odst. 4 a 5, neboť by šestiměsíční lhůta mohla mezitím marně uplynout. Pokud vznikly stavebníkovi určité náklady v důsledku postupu podle odst. 1, zákon s možností náhrady nákladů vůbec nepočítá.